

Példázatok az Isten országáról

5. A KERÍTŐHÁLÓ

A Máté 13-ban összegyűjtött példázatok közül az utolsó a kerítőhálóról szól. „Hasonló a mennyek országa a tengerbe kivetett kerítőhálóhoz is, amely mindenféle halfajtát összegyűjt. Amikor megtelik, kivonják a partra, és leülve a jókat edényekbe gyűjtik, a hitványakat pedig kidobják. Így lesz a világ végén is: eljönnek az angyalok, és kiválogatják a gonoszokat az igazak közül, és a tüzes kemencébe dobják őket, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.” A kerítőháló példázatát sokan a búza és a konkoly példázatával hozzák összefüggésbe, mert látszólag ugyanaz az üzenetük: a jó és hitvány szétválasztása az idők végén. Jézus a konkoly példázatával azt tanította, hogy az Isten országa még nem hozta el a világban a nagy szétválasztást, az Ország ebben a világekorszakban a gonoszság közepette létezik, és egyelőre ne is várjunk mást. A háló példázata a hasonlóság ellenére egészen másról szól. Nem arra figyelmeztet, hogy az Isten országa még a gonoszság közepette létezik, hanem arra, hogy az Isten országa magával sodor gonoszokat is. Ez jelentős különbség!

Az Ország titkának újabb oldalára derül itt fény. Az Isten országa *erő*, mely hat az emberekre. Ahogy a kerítőháló a partra vonja a halakat, Isten királyi uralma is sokakat magával sodor. A mennyei erők, melyek Jézus eljövetelével működésbe léptek, megérintenek olyanokat is, akik soha nem lesznek igazi hívőkké. Hatásuk alá kerülnek, de nem születnek újjá. Már a magvető példázatában is láttuk, hogy Jézus fellépése képes ideigvaló hitet kiváltani, melyet az élet gondjai, csábítása, a Jézus követése miatt támadt nehézségek később megfojtanak ugyan, de ettől még a hit egy ideig valódinak látszik. Tágabb az Isten országa hatóköre a Lélek újjászülő munkájánál. Vonzáskörébe kerülnek sokan, akik megízlelik az eljövendő világ erőit, látják a csodákat, észreveszik a hívőket átformáló mennyei fuvallatot, békességet és valamiféle örömet éreznek a jelenlétükben, maguk is félig-meddig szeretnék a dolgot, de a szívük nem lesz teljesen az Úré.

A példázat összhangban van a Zsidókhöz írt levél 6. részével. „Lehetetlen ugyanis, hogy akik egyszer megvilágosítottak, s megízlelték a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szentléleknek, akik megízlelték az Isten felséges beszédét és a jövendő világ erőit, de elestek: azok ismét megújuljanak és megtérjenek; hiszen újra megfeszítik önmaguknak az Isten Fiát, és meggyalázzák őt.” A háló – mely az Isten országa, az eljövendő világ ereje – nem csak jó halakat gyűjt össze, hanem hitványakat is. Ők látszólag megértették az evangéliumot és világosságra jutottak. Megízlelték a mennyei ajándékot. Már a szájukban érezték az új világ ízét. A többi hívővel együtt a Szentlélek jelenlétében időztek, megfigyelhették másokban végzett munkáját, és időnként maguk is kedvüket lelték az igehirdetésben és békességet éreztek, amikor Isten dolgairól hallottak. Amikor ezek az emberek végül elfordulnak a hittől, döntésükkel azt bizonyítják, hogy a változás nem volt valódi. A hívők

között eltöltött idő a későbbiekben tragikusan immunissá teszi őket Krisztus dolgaival szemben, ezért nem fognak visszatérni.

Jézus példázata és a Zsidókhoz írt levél tanítása között egyetlen lényeges különbség van. Mindkettő a hálóban lévő hitvány halakról beszél, de a kerítőháló példázata, ha lehet, még egy fokkal félelmetesebb. A Zsidók 6-ban megnevezett emberekről elbukásuk miatt már itt a földön kiderül, hogy nem volt mennyei élet a szívükben, Jézus példázatában viszont olyanokról olvasunk, akik egyenesen a hívők társaságából mennek az ítéletre! Róluk az ítélet napján derül csak ki, hogy nem alkalmasak az Isten országára.

Bunyan a *Zarándok útja* első, Keresztyénről szóló részét hasonlóan félelmes képpel fejezi be. Miután Keresztyén és Reményteljes átkelnek a nagy folyamon, és bebocsátást nyernek a Mennyei Városba, Bunyan álmában korábbi útítársukat, Tudatlant veszi észre, aki szintén a Város kapuihoz érkezett. „Ez az ember csakhamar átkelt a vízen, s neki korántsem kellett annyi akadállyal megküzdenie, mint a másik két embernek. Úgy történt ugyanis a dolog, hogy egy Hiú Reménység nevű révész akadt útjába, s ez csónakján átsegítette őt a másik partra. Itt azután, mint a többiek, igyekezett felfelé a dombon, hogy a kapuhoz jusson, de egyedül jött, s nem találkozott senkivel, aki csak egy kicsit is bátorította volna. Elérve a kaput, elolvasta a felírást és zörgetni kezdett, abban bízva, hogy nyomban bebocsátást nyer. De ehelyett a kapu felett kitekintő férfiak azt kérdezték tőle: 'Honnan jössz és mit kívánsz?' - 'Én a Király jelenlétében ettem és ittam - felelte -, s Ő a mi utcáinkon tanított.' - Azután az útlevelét kérték tőle, hogy bemenjenek és megmutassák a Királynak; de ő hiába keresgélt tétován kebelében, nem volt ott semmi. - 'Hát nincs meg?' - kérdezték. S ő egy szót sem tudott felelni. Ekkor a Király nem akart lejönni, hogy lássa őt, hanem megparancsolta a két fényes ruhájú férfinak, akik Keresztyént és Reményteljest a Városba kísérték, hogy menjenek ki, ragadják meg Tudatlant, s kezét, lábát összekötözve vessék ki. Ezek úgy is cselekedtek, s felemelvén őt, a levegőn át elvitték ahhoz a kapuhoz, melyet a domb oldalán láttam, s azon át bedobták. - Ekkor vettem észre, hogy nem csak Romlás városától, de a menny kapuitól is vezet út a pokolba. Ekkor felébredtem, és íme: álom volt az egész.”

Bunyan utolsó előtti mondatát nehéz anélkül olvasni, hogy az ember torkában ne legyen gombóc. A kép a költői képzelet része, de a tartalom visszaköszön Jézus példázatában. Súlyos igazságról van szó. Az Isten országának a titka, hogy nem mindenki megy be oda, aki azt mondja: Uram! Uram! Lesznek hitvány halak a hálóban, akiket kidobnak. Aki nem született újonnan víztől és Lélektől, az nem mehet be az Isten országába, még akkor sem, ha vallásos ember, mint Nikodémus. Nincs az életben ennél fontosabb kérdés. Vegyük komolyan a példázatot! Tegyük meg mindent annak érdekében, hogy a kritikus pillanatban ne Hiú Reménység legyen a révészünk! Vizsgáljuk meg a szívünket, hogy igazán hiszünk-e (2Kor 13,5), legyen életünk nagy feladata, hogy ebben az egy kérdésben bizonyosságra jussunk.